

“...มาบูเอล่า เด็กหญิงตัวน้อยผู้บันทึกความฝัน
อาศัยอยู่กับแม่ในบ้านเล็กแถบชนเมือง
แม้ทั้งสองจะยากจน แต่กลับเป็นเจ้าของสิ่งล้ำค่า
มหาศาลซึ่งดีค่าเป็นตัวเงินมิได้
นั่นคือ มิตรภาพอันยิ่งใหญ่...”

เด็กหญิงผู้บันทึกความฝัน

ไอแซค หลุยส์ โอโลโยโซล่า
แปลโดย รัชมี กฤษณมิษ
รังสิมา จิรโชติสกุล

อ่านโดย ณรงค์เดช พันธะพุมมี

เรื่องนี้ เริ่มต้นที่เด็กหญิงผู้หนึ่ง มานูเอล่า ผู้ได้ชื่อว่าเป็นเด็กหญิงผู้บันทึกความฝัน และอาศัยอยู่กับแม่ในบ้านเล็กแถบชานเมือง แม้ทั้งสองจะยากจน แต่กลับเป็นเจ้าของสิ่งล้ำค่ามหาศาลซึ่งตีราคาเป็นตัวเงินไม่ได้ นั่นคือ มิตรภาพอันยิ่งใหญ่ ความหวังสดใสในชีวิต และที่สำคัญที่สุดคือหัวใจที่กล้าฝันถึงสิ่งที่สูงส่งสุดเอื้อม และสามารถสานฝันนั้นได้เป็นจริงได้

เรื่องราวของมานูเอล่าเริ่มต้นที่บ้านหลังเล็กๆ ที่อยู่กลางทุ่งหญ้า ห่างไกลจากตัวเมือง มานูเอล่าเพิ่งย้ายเข้ามาโรงเรียนใหม่หลังจากย้ายมาจากมาดริด ที่นี่เธอได้พบกับคุณครูสาวผู้ใจดีชื่อมารีลา และเพื่อนใหม่อีกหลายคน ในหมู่เพื่อนใหม่เหล่านั้น คนที่เห็นจะเป็นนักแกล้งตัวงาก็คือเบรลีโอในตอนแรก แต่หลังจากนั้นไม่กี่วันเด็กชายก็เสนอที่จะนำเนื้อสัตว์มาให้เธอกับแม่ มานูเอล่าลังกับคำพูดนั้นและกับบอกปัดไปในที่สุด แต่เบรลีโอเอา

ปริทัศน์หนังสือ

ไปติดต่อ เขาพูดถึงหมาที่สร้างความวุ่นวายให้กับร้านขายเนื้อ บอกว่าเขาติด
ลินใจที่จะนำมาให้ แต่เด็กหญิงไม่แน่ใจว่าเขาจะเก็บเอาไปคิด

เรื่องถัดมาที่ตอนปิดเทอม หนังสือแสดงให้เห็นอาชีพของแม่เธอ
หรือ สุตติน่า แม่ของมานูเอล่าทำงานในปั๊มน้ำมันแห่งหนึ่ง เด็กหญิงรู้สึก
เบื่อเหลือทน จึงขอให้แม่พาเธอไปที่ปั๊มน้ำมันด้วย แต่สุตติน่าไม่อนุญาตโดยบอก
ว่า ไม่ต้องการให้เด็กๆ ไปยุ่งยามแฉงนั้น หลังจากนั้นไม่นาน ครูมาริสาก็มา
ที่บ้าน เธอยกโทรทัศน์เก่ามาให้ ครูได้รู้ว่าพ่อของมานูเอล่าอยู่ในคุกที่
สหรัฐอเมริกา จึงทำให้ส่งสารสองแม่ลูกเพิ่มมากขึ้น แม่เล่าว่าพ่อของมานูเอล่า
เป็นนักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนชาวอเมริกันซึ่งถูกเนรเทศ แล้วมาอยู่ที่
สเปน จนได้พบแม่ของเธอและแต่งงานด้วยกันในที่สุด เมื่อมานูเอล่าอายุ
สามขวบพ่อก็กับไปสหรัฐฯ อีกโดยนึกว่าจะพ้นความผิดแล้ว แต่ที่ไหนได้
เขาถูกขังคุกอีกครั้ง สุตติน่าบอกว่าปลายปีนี้จะพาเธอออกจากคุกแล้ว เธอฝัน
ถึงการกลับมาอยู่ด้วยกันอีกครั้ง หลังจากไม่เจอกันมา 6 ปีเต็มๆ

หลายวันถัดมา เบราลีโอก็นำลูกหามาให้ มานูเอล่าชอบมาก
นอกจากนี้เบราลีโอเสนอที่จะเช่าเนื้อจากร้านขายเนื้อมาให้ แม่อุทานว่ามัน
ยังมีเนื้อติดอยู่ด้วย

มานูเอล่าได้มีโอกาสที่ปั๊มน้ำมันซึ่งเป็นที่ทำงานของแม่เป็นครั้งแรก
ด้วยเหตุที่ว่าเจ้านายไม่อยู่ เด็กหญิงได้รู้และเห็นถึงการทำงานของแม่ ทั้งยัง
ได้พบอีกว่าแม่ของตนเก่งกาจและสามารถจัดการกับรถจำนวนมากมาได้
อย่างน่าทึ่ง สุตติน่าในสายตาของเด็กหญิงจึงเป็นแม่ผู้ทำงานได้เยี่ยมยอด
ไม่แพ้ใคร เพราะเธอได้เห็นความแตกต่างระหว่างแม่กับโรแบร์โต้ผู้เป็น
พนักงานตัวอ้วนกลมและแก่ชราของปั๊มน้ำมันนั้น รายนั้นไม่ค่อยใส่ใจงานเต็ม
น้ำมันเท่ากับแม่ที่บริการลูกค้าอย่างดีเยี่ยม อย่างไรก็ตาม มานูเอล่าก็อดเป็น
ห่วงแม่ที่ได้ที่ต้องกลับบ้านดึกๆ แทบทุกคืน

ในไม่ช้า ชีวิตของมานูเอล่าก็ได้พบกับสิ่งแปลกใหม่อีกอย่าง นั่นคือ
การได้รู้จักกับบุรุษไปรษณีย์ชื่อเอเฟริน เขามาส่งไปรษณีย์ที่บ้านเธอเป็นครั้ง

แรกนับแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่ เอเฟรินนั้นมีอัธยาศัยดี แต่เสียอยู่อย่างตรงที่ร่างกายไม่สมประกอบ คือหลังค่อมซึ่งเป็นมาตั้งแต่เล็กแล้วนั่นเอง อย่างไรก็ตามก็มิไม่เป็นอุปสรรคต่อความมีไมตรีจิตต่อกันคนอื่นโดยเฉพาะมานูเอล่า เมื่อมาที่บ้านเด็กหญิงเป็นครั้งแรก เขาถูกสุนัขที่เบรალიโอเป็นผู้นำมาให้หาใส่ เขาหักสุนัขตัวนี้ว่าน่าจะเป็นสุนัขของคุณฉั่วกินที่อยู่ในเมืองและใช้สุนัขตัวนี้เป็นสุนัขล่าสัตว์เสียมากกว่า เอเฟรินชอบความสงสัยกลับไปพร้อมกับไม่กี่วันต่อมาเจ้าของสุนัขตัวจริงพร้อมภรรยาคุณปิลาร์ก็มาหาที่บ้าน บ่นโมโหใหญ่ถึงการกระทำของเบรალიโอ แต่ภรรยาก็แย้งว่าอันที่จริงเจ้าสุนัขอาจไม่ชอบอยู่ที่อพาร์ทเมนต์แคบๆ ก็เป็นได้ ดังนั้น ทั้งคุณฉั่วกินและคุณปิลาร์จึงตกลงใจฝากสุนัขกับให้กับมานูเอล่าเป็นผู้ดูแล ส่วนเอเฟรินนั้นก็เสียใจกับการกระทำของตน แต่เด็กหญิงก็ปลอบว่าไม่เป็นไร

ซุสตีนายังอยู่กับความเหงาเศร้าของตัวเองเมื่อเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างและเห็นเพียงม่านมิดมิดของยามกลางคืน ทว่าแทนที่เธอจะไม่เห็นอะไร ในความสลัวลางนั้นเองที่เธอสามารถมองเห็นภาพสามีผู้อยู่ในสหรัฐอเมริกาได้อย่างชัดเจน ผืนของเธอที่พร่ำบอกลูกสาวนั้นคือการได้ไปอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา พ่อแม่ลูก ที่สหรัฐฯ ติดเสียแต่ว่าเขาติดคุกด้วยข้อหาดต่อต้านรัฐบาลเพราะเป็นนักเคลื่อนไหวสิทธิมนุษยชน ทุกที่ที่มานูเอล่าเห็นแม่เศร้า เด็กหญิงก็จะพลอยเศร้าไปด้วย แต่สิ่งหนึ่งที่พอจะทำให้เธอตื่นเต้นสนุกสนานไปกับชีวิตวัยเด็กได้บ้างก็คือ แคตตาล็อกจากนิตยสารรายปักษ์ฉบับหนึ่งที่ส่งจดหมายสู่มายังผู้อ่าน เด็กหญิงพิศดูอย่างสนใจจนตัดสินใจเขียนจดหมายไปร่วมชิงโชคของรางวัลที่ล่อตาไว้ในแคตตาล็อก

หลังจากนั้นไม่นาน ชีวิตของเด็กหญิงก็น่าตื่นเต้นขึ้นอีก เมื่อมีห่อพัสดุห่อใหญ่ส่งถึง ครั้นเปิดออกก็พบกับเสื้อยืดและกระรไกรตัดผ้า นี่คือผลจากการเขียนจดหมายไปร่วมชิงรางวัลทางนิตยสารนั่นเอง

ไม่กี่วันหลังจากนั้น เอเฟรินก็มาถึงพร้อมนำความประหลาดใจมาให้กับมานูเอล่าอีกครั้ง นั่นคือกล่องพัสดุที่บรรจุสร้อยเงินนั่นเอง นี่เป็นอีก

ครั้งที่เด็กหญิงได้รางวัลจากการเขียนจดหมายชิงโชค ทุกคนเห็นพ้องว่าจะมอบให้แก่ซุสดีน่า แต่เมื่อแม่กลับมาก็ไม่รู้สึกละอายใจ ทั้งยังคาดโทษยังไม่ต้องการให้มานูเอลทำอะไรชิงโชคเพื่อเธอผ่านเอเฟรินอีกครั้ง บรูซไปปรึกษากับเด็กหญิงหน้ามุ่มลงทันที แต่ถึงอย่างไร ทั้งคู่ก็ยังวางแผนที่จะเขียนจดหมายส่งชิงโชคเพื่อหวังสร้อยเส้นที่ใหญ่กว่านี้ โดยตกลงกันว่าหากได้รางวัลจะแบ่งกันคนละครึ่ง แม้ลึกๆ จะยังเกรงซุสดีน่าอยู่ก็ตาม

ต่อมาเบรลีโอก็เป็นคนยกประเด็นที่ได้ยินมาจากคนอื่นเรื่องเอเฟรินให้มานูเอล่าฟัง เขากันทันว่า หม่อมส่งไปรษณีย์คนนี้อาจมาติดพันแม่ของเธอก็เป็นได้ เด็กหญิงสงสัยแถมกลัดกลุ้มใจจนนำคำของเบรลีโอซึ่งได้ยินมาจากคุณหมวกินกันคุณบิลาร์ไปเกริ่นกับแม่ แต่เมื่อแม่ได้ยินดังนั้นก็โกรธทันที บอกฝากให้ไปบอกเบรลีโอว่าให้ระมัดระวังคำพูด

กลางเดือนสิงหาคมถัดมา ก็มีข่าวดีสำหรับเอเฟริน เขามาบอกข่าวดีนั้นกับมานูเอล่าด้วยตัวเอง ว่าเขาได้เลื่อนขั้นเป็นผู้จัดการสาขาแล้ว เพราะทางการไปรษณีย์ต้องการขยายสาขาใหม่ใกล้ๆ กันนั่นเอง แต่ก็ต้องนำเครื่องลงเมื่อค่าชวณซุสดีน่ากับมานูเอล่าไปซื้อรถเล่นไม่เป็นผล ซุสดีน่าปฏิเสธทันที

กระทั่งถึงเดือนกันยายน เกิดฝนตกหนัก จนทำให้เกิดบึงน้ำขนาดใหญ่ใกล้ๆ บ้าน เด็กๆ กรีดกรีดกันยกใหญ่ เบรลีโอหัวใสชวนเล่นเรือในบึงนั้น โดยชวนอัลฟอนซิน่าเด็กหญิงช่างซักช่างถามสงสัยไปหมดทุกเรื่องให้มาเล่นด้วย พอตีครุมาริสามาเยี่ยมบ้านจึงออกปากดุเล็กน้อยให้กับการเล่นจนอันนั้น แต่ก็เรียกถามหาซุสดีน่า ครุมาริสาได้เจอซุสดีน่าที่ป้อมน้ำมัน เธอ นำของฝากจากแอฟริกาที่ตัวเองไปเที่ยวมาให้ด้วย ซุสดีน่าสงสัยแต่ก็รับไว้ไม่ปฏิเสธด้วยเห็นว่าเป็นน้ำใจอันดีงามของครูสาว ทั้งยังไม่ได้แพงอะไรมากนัก จากนั้นสองคนก็กลายเป็นเพื่อนที่สนิทกัน จนซุสดีน่าเล่าเรื่องพ่อของมานูเอล่าซึ่งติดคุกอยู่ในสหรัฐฯ ให้ฟัง จากนั้นทั้งสองก็เริ่มคำนวณเงินที่ซุสดีน่าสะสมไว้ตลอดฤดูร้อนและพบว่ามันยังไม่พอที่จะจ่ายค่าตัวเครื่องบินไปยังสหรัฐฯ ครั้นแล้ว ครุมาริสาก็มีความคิด บอกว่าลองให้ซุสดีน่า

เดินทางไปสหรัฐฯ เพียงลำพังก่อน เพราะเงินเก็บสามารถซื้อตั๋วได้เพียงใบเดียว แล้วฝากมานูเอล่าไว้กับครู แต่ซุสตีน่าปฏิเสธ บอกว่าต้องการเอาลูกไปด้วยไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม

เมื่อมานูเอล่าเล่าเรื่องนี้ให้เบราลีโอฟัง เด็กชายก็ทำหน้าตึงๆ เขาแนะนำให้แม่แต่งงานกับเอเฟรินผู้มีหลังค่อมเสีย พ่อของเธออาจจะแต่งงานใหม่ไปแล้วก็ได้ ที่พูดเช่นนั้นเพราะในใจเด็กชายต้องการให้เธออยู่ที่นั่นตลอดไปนั่นเอง

แต่วันถัดมามานูเอล่าก็ลืมเรื่องเมื่อวานไปเสียสิ้น เพราะซุสตีน่าพาเด็กหญิงไปปั้มน้ำมันด้วยอีกครั้ง เธอขยันขันแข็งช่วยแม่ทำงาน จนได้รับทิปถึง 100 เปเซต้า¹ อย่างไรก็ตาม ชาวคราวระหว่างเอเฟรินกับซุสตีน่าก็ยังเป็นเงาแฝงไปทุกที่ เพราะมีแต่คนเข้ามาถามทั้งซุสตีน่ากับมานูเอล่าเกือบทั้งวัน มานูเอล่าเห็นว่าแม่โมโหมากที่เดี๋ยวตอนที่โรแบร์โต้ผู้ทำงานอยู่ในปั้มน้ำมันถามเรื่องเอเฟริน ดูเหมือนว่าทุกคนจะสนใจเรื่องนี้กันทั้งเมืองเสียจริง แต่พอตกกลางคืนความสงสัยว่าเอเฟรินนั้นชอบพ่อแม่เธอจริงหรือไม่ก็กระจางเมื่อได้เห็นหน้าเขาอีกครั้ง และครั้งนี้แม่บอกว่าไม่รังเกียจเรื่องที่เขาหลังค่อม หม่อมไปรษณีย์ก็ยิ้มแก้มปริ และออกปากพาแม่ทั้งคู่ไปฉลอง

ทว่า เรื่องดีๆ เกิดอยู่ได้ไม่นาน เพราะหิรัยาก็มาเยือนแม่ลูก เรื่องนี้เริ่มเมื่อเปิดเรียนอีกครั้ง และมานูเอล่าไปช่วยทำงานที่ปั้มน้ำมัน วันนั้นเกิดเหตุไม่คาดคิด มีโจรกลุ่มหนึ่งขับรถมาปล้นปั้มน้ำมัน และจำเอาเด็กหญิงเป็นตัวประกัน เอเฟรินที่มาถึงที่สถานที่พอก็ยอมแลกตัวเองเป็นตัวประกันเพื่อปกป้องเด็กหญิง ทุกคนเศร้าใจกันเป็นอันมากเมื่อโจรกลุ่มนั้นขับรถพาเอเฟรินออกไป

---

¹ เปเซต้า (peseta) สกุลเงินเก่าของสเปนระหว่างปี ค.ศ.1896 ถึง ค.ศ.2002 ก่อนที่จะเปลี่ยนมาใช้สกุลเงิน ยูโร (euro) - 200 เปเซต้า มีค่าเท่ากับ 1.2 ยูโร

อย่างไรก็ตาม ความชั่วร้ายยังไม่จบสิ้น ตำรวจก็สามารถสกัดจับรถคันนั้นได้ โจรถูกจับ เอเฟรินปลอดภัยแม้จะถูกยิงได้รับบาดเจ็บ มานูเอลล่ากับซุสดีน่ารับฟังด้วยความเป็นห่วงเป็นอย่างมาก เพราะการบาดเจ็บครั้งนี้เกิดขึ้นด้วยเหตุจากทั้งคู่ จึงทำให้สองแม่ลูกรู้สึกผิดเป็นที่ยิ่ง

หลังจากเหตุการณ์นั้น ทุกคนในเมืองก็ล่ำลือกันว่าเอเฟรินได้กลายเป็นวีรบุรุษไปแล้ว นอกจากนั้น เมื่อเมฆร้ายผ่าน ท้องฟ้าก็สดใส เอเฟรินบาดเจ็บ แต่ก็ได้รับรางวัลชิ้นใหญ่ นั่นคือเขาถูกรางวัลชิงโชคกับนิตยสารเป็นสร้อยไข่มุกเส้นโต อันที่จริงมานูเอลล่าเป็นคนเขียนจดหมายส่งไป แต่ส่งในนามเอเฟรินเพราะเกรงคำกล่าวของซุสดีน่าที่ว่าให้เลิกสนใจเรื่องพวกนี้

เมื่อได้รับรางวัลมา เอเฟรินพูดอย่างมั่นใจว่าเขาจะให้รางวัลนี้แก่เด็กหญิงเพราะเธอเป็นเจ้าของความคิด แต่แม่ของเด็กหญิงค้านด้วยมันเป็นชื่อของหนูไม่ปรารถนาคือเป็นเจ้าของ แต่คนถูกรางวัลก็ยังยืนยันกรานที่จะให้เพราะได้ตกลงกับมานูเอลล่ากันไว้ก่อนแล้วว่าแบ่งกัน หรืออย่างน้อยก็แบ่งสร้อยเส้นที่มีราคาสูงนี้กันคนละครึ่ง ว่านล้อมด้วยเหตุผลสารพัดจนมาถึงเหตุผลที่ว่าแม่ลูกสามารถเอาสร้อยเส้นนี้แลกกับตัวเครื่องบินเพื่อไปหาพ่อของมานูเอลล่าได้นั้น ซุสดีน่าจึงได้ตกลงยอม

ในที่สุดทั้งสองแม่ลูกก็ได้เดินทางไปสหรัฐฯ สมปราชญ์นา วันที่เดินทางนั้น หลายคนมาส่งมากมาย คุณฉั่วกิน คุณบิลาร์ เบราลิโอ โรแบร์โต ฯลฯ ทว่าไร้เงาของเอเฟริน อย่างไรก็ตาม มีเพียงกล่องของขวัญฝากมาให้ โดยครูมาริสามาส่งเท่านั้น เมื่อเปิดออก ก็ได้พบกับสร้อยคออีกเส้นซึ่งแบ่งกันระหว่างเด็กหญิงกับเอเฟริน พร้อมจดหมายที่เขียนมาว่า เขาอยากมอบสร้อยเส้นนี้ให้กับซุสดีน่า เพื่อที่ว่าสามีของเธอจะได้พอใจที่เห็นเธอใส่สร้อยเส้นนี้

โครงเรื่องและโครงสร้าง

เรื่อง “เด็กหญิงผู้บันทึกความฝัน” นี้ ผู้เขียนใช้วิธีเล่าเรื่องเป็นลำดับ ไม่ได้เล่าเรื่องสลับย้อนไปมา อาจด้วยเพราะเป็นหนังสือประเภทวรรณกรรมเยาวชน จึงทำให้ผู้เขียนไม่ได้ลำดับเรื่องซับซ้อนแต่อย่างใด เรื่องนี้นำเสนอผ่านการใช้ชีวิตของมานูเอล่า เด็กหญิงฐานะไม่ค่อยดีซึ่งจำต้องปลุกบ้านอยู่กับแม่บริเวณไม่ห่างจากชุมชนสถานีรถไฟ

เหตุการณ์ที่สำคัญในเรื่องคือการแสดงน้ำใจอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ของเอเฟรินในช่วงท้าย ซึ่งเขานำตัวเองเข้าเสี่ยงเป็นตัวประกันจากการปล้นน้ำมันของกลุ่มโจร จนในที่สุดก็ทำให้เขาถูกกลายเป็นวีรบุรุษของเมือง อย่างไรก็ตามแม้เหตุการณ์นั้นจะทำให้เขาเป็นคนโด่งดังขึ้นมาจากหนุ่มส่งจดหมายเล็กๆ คนหนึ่ง แต่เขาก็ยังไม่ประสบความสำเร็จในการพิชิตใจซูสติ น่ายุติ และเป็นฉากที่สำคัญที่สุดในเรื่อง

กลวิธีของผู้เขียนที่เด่นอย่างหนึ่งคือ ผู้เขียนพยายามแสดงให้เห็นอารมณ์และความตั้งใจของตัวละครแต่ละตัวด้วยการกระทำและคำพูดมากกว่าการบอกออกมาตรงๆ เช่น ตอนที่เบราลิโอไม่ต้องการให้มานูเอล่าจากไปยังสหรัฐฯ แต่อาจเป็นเพราะเด็กชายยังไม่เข้าใจความรู้สึกของตนขณะนั้น เขาจึงกันว่าเด็กหญิงว่าต้องไม่ไปจากที่นี่ โดยเอาเหตุผลที่เอเฟรินรักแม่ของเธอและพ่อที่แท้จริงอาจมีหญิงใหม่ไปแล้วมาอ้าง ทั้งๆ ที่เหตุผลที่แท้จริงก็คือการขาดเพื่อนเล่น นอกจากนั้นยังแสดงอารมณ์แค้นเคียวทำให้มานูเอล่าไม่เข้าใจเป็นอันมาก กลวิธีดังกล่าวทำให้ผู้อ่านรอคอยอ่านไปจนกว่าจะจบย่อหน้าหรือจบบทเพื่อที่จะได้ทราบถึงเหตุผลในการกระทำนั้นๆ ในตอนท้ายซึ่งผู้เขียนจะปล่อยประโยคเพื่อเน้นอารมณ์ของตัวละครนั้นๆ อีกด้วย

ปริทัศน์หนังสือ

กลวิธีในการเล่าเรื่อง

ผู้เขียน เรื่องนี้ใช้กลวิธีในการบรรยายแบบรู้แจ้งหมดทุกประการ หรือบุรุษที่สาม และใช้การพรรณนาบุคลิกภาพ ลักษณะ และทัศนคติของตัวละครได้ชัดเจนด้วยการให้คู่สนทนาบรรยายถึง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อตอนที่อธิบายถึงลักษณะเป็นเด็กช่างซักถาม ซ้ำสงสัย อยากรู้ไปทุกเรื่องของอัลฟอนซิน่า ผู้เขียนก็จะทำให้อัลฟอนซิน่ากับคู่สนทนาพูดคุยกันไปเรื่องๆ โดยให้เด็กหญิงเป็นผู้ถามคำถามอยู่เรื่อยๆ จนคนตอบจนปัญญาที่จะตอบ

แก่นของเรื่องและจุดมุ่งหมาย

คำพูดหนึ่ง ที่ได้บรรยายไว้ด้านหลังของหนังสือเล่มนี้เกี่ยวกับผู้เขียน ที่ว่า “งานของเธอ [โมเช่ หลุยส์ โอลิไวโซล่า] มักถ่ายทอดความเอื้ออาทร ความเห็นอกเห็นใจ ความรักและความปรารถนาดีต่อเพื่อนมนุษย์” ในหนังสือเรื่องนี้ ก็ยังคงหัวใจหลักของเรื่องเป็นดังคำพูดข้างต้น

แก่นของ “เด็กหญิงผู้บันทึกความฝัน” แสดงออกมาจากตัวละครหลายตัวที่เสนอความปรารถนาดีระหว่างกัน กล่าวคือผู้คนรอบข้างของซุสติน่ากันมานูเอลาสองแม่ลูกในชุมชนใหม่ให้ความสนใจ ช่วยเหลือ และแบ่งปันความรักกันอย่างดีตลอดเรื่อง ทุกคนไม่ว่าจะเป็นครูมารีสา เบราลี โอ เอเฟริน คุณหมวกินกับคุณบิลาร์หรือแม้แต่โรแบร์โตที่อยู่ป้อมน้ำมนต์ เรื่องนี้จึงทำให้คนอ่านสามารถตีความไปกับน้ำใจของตัวละครแต่ละคนที่ยื่นให้กัน และกันได้อย่างเต็มอ้อม

ความเอื้ออาทรที่ครูมารีสาเสนอให้สองแม่ลูกเป็นเหมือนอีกส่วนหนึ่งที่ทำให้เห็นว่า ทุกคนพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างทั้งคู่ ไม่นับเอเฟรินที่แสดงความปรารถนาดีด้วยเหตุเพราะชอบซุสติน่าเป็นการส่วนตัว แต่อย่างไรก็ดี เขาก็พิสูจน์ในตอนท้ายแล้วว่า ความรักและปรารถนาดีของเขาไม่ได้ต้องการ

ความเห็นใจกลับมา เพียงแต่ขอให้คนที่เขามอบน้ำใจให้มีความสุขและไปอยู่กับสิ่งที่เขาคาดหวังได้ตั้งใจ

ตัวละครเด่นๆ ในเรื่องนี้มีอยู่ไม่มาก ทั้งยังบรรยายให้เห็นลักษณะอย่างชัดเจน ตัวละครที่สำคัญกับแก่นเรื่องก็หนีไม่พ้นตัวหลังของเรื่องคือ มานูเอล่า-เด็กหญิงผู้บ้านทึกผืนของผู้เป็นแม่ เธอทำให้ความฝันของแม่ที่จะพาเธอไปสหรัฐอเมริกา หาพ่อด้วยกันเป็นจริงโดยไม่รู้ตัว ออสติน่า-ผู้ทำงานหนักเพื่อให้ได้เงินมามากๆ และชอบความฝันของตนเองกับลูกบินไปด้วยกันถึงสหรัฐฯ เอเฟริน-ชายหนุ่มผู้เป็นบุรุษไปรษณีย์และหลงรักออสติน่าและทำทุกอย่างเพื่อนเข้ากับมานูเอล่าด้วยความยินดี ไม่ว่าจะช่วยให้เธอได้รางวัลชิงโชค หรือช่วยให้สนุกสนานตามประสาเด็กด้วยการพาขับรถเล่น เบราลีโอ-เด็กชายแก่นทโมน แต่ก็แสดงออกว่าปรารถนาดีต่อเด็กหญิง เช่น นำลูกสุนัขมาให้ นำเศษเนื้อที่พ่อเขาขายมาให้ ครูมารีสา-ผู้คอยเอาใจช่วยสองแม่ลูก แนะนำ และเป็นกำลังใจให้ความฝันของทั้งคู่เป็นจริงในเร็ววัน

น้ำใจที่แบ่งปันให้กันและกันซึ่งแสดงให้เห็นในหนังสือเล่มนี้ ทำให้โลกใบเล็กของเด็กหญิงไม่ดูโหดร้ายเกินไปนัก แม้จะต้องอยู่ในสภาพฐานะทางบ้านที่ยังไม่ดี ชุมชนเล็กๆ แห่งนี้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า น้ำใจหาได้เสมอไม่ว่าอยู่อยู่ส่วนใดของเมืองก็ตาม

นอกจาก “เด็กหญิงผู้บ้านทึกผืน” ผลงานของโฆเซ หลุยส์ โอโลโยโซล่า เล่มนี้แล้ว หนังสือที่ได้รับแปลเป็นภาษาไทยยังมีเรื่อง “ก๊อชโล่” จาก CUCHO เรื่อง “แม่กึ่งแห้งกับพ่อตุ๋นุ้ย” จาก La Flaca y el Gordo

ปรีทัศน์หนังสือ

José Luis Olaizola
(www.alameda.edu.es)

ประวัติผู้เขียน

โฮเซ หลุยส์ โอไลโซล่า (José Luis Olaizola) เกิดที่เมืองซาน เซบาสเตียน ในแคว้นบาสก์ ประเทศสเปนใน ค.ศ.1927 ผลงานของเขาได้รับรางวัลใหญ่ๆ เช่น เรื่อง Planicio ได้รับรางวัล Premio Atenedo de Sevilla ปี ค.ศ.1976 เรื่อง La Guerra del General Escobar ได้รับรางวัล Premio Planneta เรื่อง Cucho ได้รับรางวัล Premio de Literatura Infantil Barco de Vapor และในเรื่องเดียวกันฉบับแปลภาษาฝรั่งเศส ได้รับรางวัล Grand Prix de l'Académie des Lecteurs เป็นต้น ใน ค.ศ. 1991 ได้เขียนหนังสือร่วมกับ Vallejo-Nágera ที่เสียชีวิตไปแล้ว เรื่อง La Puerta de la Esperanza ซึ่งทำยอดขายได้มากกว่า 3 แสนเล่ม

ประวัติผู้แปล

รัตณี (จันทร์ประภาพร) กฤษณมณี สำเร็จการศึกษอักษรศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม) จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากนั้น ได้รับทุนรัฐบาลสเปน ศึกษาต่อ ณ ประเทศสเปน และได้รับปริญญาโท สาขาภาษาและวรรณคดีสเปน จากมหาวิทยาลัย N.Y.U in Spain ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสาขาวิชาภาษาสเปน ภาควิชาภาษาตะวันตก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รังสิมา จิระโชติสกุล สำเร็จการศึกษา อักษรศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยม) จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย